

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 21 listopada 1997 r.

w sprawie ustalenia taryf dla ciepła.

Na podstawie art. 13 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o cenach (Dz. U. z 1988 r. Nr 27, poz. 195, z 1990 r. Nr 34, poz. 198, z 1991 r. Nr 100, poz. 442, z 1993 r. Nr 11, poz. 50, z 1994 r. Nr 111, poz. 536, z 1996 r. Nr 106, poz. 496 i z 1997 r. Nr 54, poz. 348), w związku z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia

1997 r. — Prawo energetyczne (Dz. U. Nr 54, poz. 348) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Sprzedawcy ciepła, na wszystkich szczeblach obrotu, w tym również sprzedawcy ciepła indywidualnym odbiorcom w lokalach, są zobowiązani stosować

dotychczasowe taryfy dla ciepła, z uwzględnieniem dotychczas stosowanych jednostek rozliczeniowych, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. W przypadku konieczności wprowadzenia przez sprzedawcę nowego systemu taryfowego, tj. przejścia z systemu rozliczeń ryczałtowych na rozliczenia w oparciu o fizyczne jednostki pomiaru energii i mocy (GJ, MWh, MW), wymagane jest uzyskanie pisemnej zgody Ministra Finansów, z zastrzeżeniem ust. 3.

3. Przepis ust. 2 nie dotyczy zmiany systemu rozliczeń między gestorem zasobów mieszkaniowych (nie wytwarzającym ciepła w urządzeniach własnych) a indywidualnymi odbiorcami w lokalach mieszkalnych.

§ 2. 1. Wprowadza się maksymalny wskaźnik wzrostu cen ciepła w wysokości:

- 1) 1,00 — w okresie od dnia 5 grudnia 1997 r. do dnia 31 grudnia 1997 r.,
- 2) 1,08 — w okresie od dnia 1 stycznia 1998 r. do dnia 31 marca 1998 r., z zastrzeżeniem § 3 ust. 5.

2. Maksymalny wskaźnik wzrostu cen ciepła odnosi się do cen ustalonych w odniesieniu do fizycznych jednostek pomiaru energii i mocy (cena za 1 GJ, za 1 MWh, za 1 MW), jak również do cen ustalonych w formie ryczałtowej (np. cena za ogrzanie 1 m² lokalu).

§ 3. 1. Maksymalny wskaźnik wzrostu cen ciepła dotyczy cen ostatnio stosowanych przez sprzedawców na wszystkich szczeblach obrotu ciepłem oraz cen stosowanych przez nowo utworzonych sprzedawców, jak i kontynuujących działalność sprzedawców uprzednio zlikwidowanych, podzielonych lub przekształconych.

2. Maksymalny wskaźnik wzrostu cen ciepła obejmuje również wzrost cen wynikający z podwyższenia stawki podatku od towarów i usług od 1 stycznia 1998 r., dokonanej na podstawie odrębnych przepisów.

3. Maksymalny wskaźnik wzrostu cen ciepła ma zastosowanie do cen ostatnio stosowanych. Podwyższona cena ciepła nie może być wyższa niż wynikająca z iloczynu maksymalnego wskaźnika, określonego w § 2, i ceny ostatnio stosowanej.

4. Przez cenę ostatnio stosowaną należy rozumieć cenę, po jakiej faktycznie następowały rozliczenia za ciepło, z zastrzeżeniem ust. 5 i 6.

5. W przypadku gdy przed dniem wejścia w życie rozporządzenia maksymalne ceny urzędowe detaliczne energii cieplnej dostarczanej do mieszkań na cele bytowe, stosowane przez gestora zasobów mieszkaniowych w odniesieniu do indywidualnych odbiorców w lokalach mieszkalnych, nie pokrywały kosztów zakupu tej energii (lub kosztów wytworzenia w urządzeniach własnych), to wówczas gestor zasobów mieszkaniowych dokonuje jednorazowo, na dzień 1 stycznia 1998 r., podwyższenia cen ciepła, stosowanych w rozliczeniach z indywidualnymi odbiorcami w lokalach mieszkalnych, w tym również domach jednorodzinnych, do poziomu

ponoszonych kosztów, a od tego dnia może dokonywać podwyższenia cen z uwzględnieniem wskaźnika określonego w § 2 ust. 1 pkt 2.

6. Gestorzy zasobów mieszkaniowych w rozliczeniach za ciepło z indywidualnymi odbiorcami w lokalach mieszkalnych stosują wyłącznie ceny jednoczynowe:

- 1) w systemie rozliczeń w odniesieniu do fizycznych jednostek pomiaru energii — cenę za 1 GJ lub za 1 MWh ciepła,
- 2) w systemie ryczałtowym — cenę za ogrzanie 1 m² mieszkania, płatną miesięcznie w ciągu całego roku, a za ciepło zużywane na potrzeby podgrzania wody użytkowej — cenę od osoby zamieszkałej w lokalu.

7. Przez gestorów zasobów mieszkaniowych, o których mowa w ust. 5 i 6 oraz w § 1 ust. 3 i § 4 ust. 2, rozumie się spółdzielnie mieszkaniowe, товариства будовництва сполечного, zarządy wspólnot mieszkaniowych, zarządy (administracje) budynków komunalnych, osoby fizyczne będące właścicielami domów wielomieszkaniowych, zarządców budynków zakładowych itp., a także innych dostawców ciepła (producentów lub dystrybutorów), w przypadku gdy rozliczają się bezpośrednio z indywidualnymi odbiorcami w lokalach mieszkalnych.

8. Sprzedawca ciepła indywidualnym odbiorcom w lokalach mieszkalnych, nie będący jednocześnie producentem lub dystrybutorem, nie może stosować wskaźnika wzrostu cen wyższego niż wskaźnik zastosowany przez producenta lub dystrybutora ciepła, z którym ma zawartą umowę na dostarczanie ciepła.

§ 4. 1. W przypadku stosowania rozliczeń w odniesieniu do fizycznych jednostek pomiaru energii i mocy według taryfy dwuczłonowej (opłata stała i opłata zmienna), sprzedawca ciepła może dokonywać zmiany relacji opłaty stałej i opłaty zmiennej w łącznej opłacie według zasad określonych w załączniku do rozporządzenia, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Postanowienia ust. 1 nie dotyczą rozliczeń między gestorami zasobów mieszkaniowych a indywidualnymi odbiorcami w lokalach mieszkalnych.

§ 5. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się w przypadku zawarcia między Ministrem Finansów a jednostkami gospodarczymi (sprzedawcami) porozumień w sprawach cen umownych energii cieplnej, na podstawie art. 13 ust. 5 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o cenach (Dz. U. z 1988 r. Nr 27, poz. 195, z 1990 r. Nr 34, poz. 198, z 1991 r. Nr 100, poz. 442, z 1993 r. Nr 11, poz. 50, z 1994 r. Nr 111, poz. 536, z 1996 r. Nr 106, poz. 496 i z 1997 r. Nr 54, poz. 348).

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 5 grudnia 1997 r.

Minister Finansów: w z. *J. Kubik*

Załącznik do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 21 listopada 1997 r. (poz. 959)

ZASADY DOKONYWANIA ZMIAN RELACJI OPŁATY STAŁEJ I ZMIENNEJ W ŁĄCZNEJ OPŁACIE W SYSTEMIE TARYFY DWUCZŁONOWEJ

Sprzedawcy ciepła powinni dążyć do tego, aby udział opłaty stałej stosowanej w rozliczeniach za ciepło w oparciu o fizyczne jednostki pomiaru energii i mocy według taryfy dwuczłonowej (opłata stała i opłata zmienna) nie przekraczał poziomu 40% łącznej opłaty za ciepło w skali roku.

Zmiany relacji tych opłat dokonuje się według zasad określonych w niżej podanych wzorach:

$$P_{\text{f}} = P_{\text{sd}} + P_{\text{zd}} = P_{\text{sn}} + P_{\text{zn}}$$

$$P_{\text{sn}} \leq 0,4 P_{\text{f}}$$

$$P_{\text{s}} = C_{\text{MW}} \times J_{\text{MW}} \times N$$

$$P_{\text{z}} = C_{\text{GJ}} \times Q,$$

gdzie:

- P_{f} — łączna opłata za ciepło w skali roku,
- P_{sd} — opłata stała wynikająca z ceny (stawki taryfowej opłaty stałej) dotychczasowej,
- P_{zd} — opłata zmienna wynikająca z ceny (stawki taryfowej opłaty zmiennej) dotychczasowej,
- P_{sn} — opłata stała wynikająca z ceny (stawki taryfowej opłaty stałej) nowej,
- P_{zn} — opłata zmienna wynikająca z ceny (stawki taryfowej opłaty zmiennej) nowej,
- P_{s} — wartość opłaty stałej w skali roku,
- C_{MW} — cena jednostkowa (stawka taryfowa) stała za 1 MW mocy cieplnej zamówionej przez odbiorców ciepła, wobec których stosuje się rozliczenia opłat za ciepło w taryfie dwuczłonowej,
- J_{MW} — moc cieplna zamówiona przez odbiorców ciepła, wobec których stosuje się rozliczenia opłat za ciepło w taryfie dwuczłonowej, w MW według stanu na dzień 31 grudnia 1997 r.,
- N — liczba okresów pobierania opłaty stałej w ciągu roku,
- P_{z} — wartość opłaty zmiennej w skali roku,
- C_{GJ} — cena jednostkowa (stawka taryfowa) zmienna za 1 GJ dostarczonego ciepła,
- Q — ilość ciepła sprzedanego w 1997 r. odbiorcom, wobec których stosuje się rozliczenia opłat za ciepło w taryfie dwuczłonowej, w GJ.

Jeżeli zmiana relacji między opłatą stałą i zmienną dokonywana jest w tym samym terminie, w jakim dokonywana jest podwyżka cen ciepła, to w stawkach opłat uwzględnia się wskaźnik wzrostu cen ciepła wynikający z rozporządzenia.